

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek ter velja s poštnino vred dve kroni za celo leto. Posamezne številke veljajo 8 vinarjev. — Naročnina se pošilja na upravnništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne 4 redne vrstice (petit), če se enkrat natisne po 15 vinarjev, dvakrat 25 vinarjev, trikrat 35 vinarjev. Rokopisi se pošiljajo: Uredništvu „Našega Doma“ v Mariboru in se ne vračajo.

Zahvala.

Predno odložimo pero in izročimo uredništvu v druge, boljše roke, nas veže prijetna dolžnost, izreči najiskrenejšo zahvalo vsem naročnikom, zlasti pa blagim in zelo požrtvovalnim dopisnikom in sotrudnicam, ki so imeli vzvišene ideale slovenske mladine pred očmi in zato z nami roka v roko prenašali vročino dneva celi dve leti. Iz peresa odličnih sotrudnikov je v teh dveh letnikih „Našega Doma“ marsikak članek, ki ima višjo, kakor zgolj časnikarsko vrednost. Nadebudno gibanje slovenske mladine, ki smo ga tako skrbno gojili, naj se i v bodoče bujno razvija! Z Bogom, mladi prijatelji!

Uredništvo,

Našim naročnikom.

Z današnjo številko končamo IX. letnik „Našega Doma“. Prihodnjič ga dobite v roko v čisto novi obliki, hodil bo po novih potih in za novimi cilji. Ne celo novimi; že doslej je marljivo zasledoval in negoval mladeniško gibanje, zanaprej bo pa „Naš Dom“ izključno mladinski list.

Razmere na Slovenskem so se zadnja leta silno naglo in močno izpremenile. Leta 1901 je stopil „Naš Dom“ v skromni obliki, pa z jasnimi cilji in odločno voljo pred slovenske rojake. Svoj namen je takrat izrazil tako-le: „List bo delal na to, da se ohrani v slovenskem domu krščanska poštenost, varčnost, delavnost. Kazal bo slovenskemu kmetu in delavcu skrivne in odkrite sovražnike, v nemal mu bo ljubezen do rodne zemlje in sorojakov. Če bo na trdni skali naš ožji dom, bo srečnejši tudi naš širji dom, slovenska domovina.“

Kot političen list, ki je izhajal vsakih 14 dni in za nenavadno nizko ceno, je bil namenjen izprva širjim slojem, ki si ne morejo naročiti večjega lista, ali pa niso še toliko vajeni berilu, da bi brali večje liste. Med tem so se pa razmere znatno izpremenile. Ustanovila so se neštevilna društva, veselje do branja se je povzdignilo, dobili smo med tem občno volilno pravico, politična zavest se je zelo ukrepila, organizirale so se nove politične stranke, odnosno štajercijanstvo smo pobili na tla, kar je v znatni meri zaslug „Našega Doma“, katerega je šlo včasih po 18.000 med ljudstvo. Toda dandanašnji že vsak, ki le hoče, dobi lahko v roko večji list, bodisi da si ga sam naroči, ali ga dobi pri društvu, ali pa pri sosedu. In tako političen list, ki izhaja vsakih 14 dni, ne more več tekmovali z drugimi listi. Da bi se razširil v tednik, ne kaže, ker imamo itak dober tednik „Slovenski Gospodar“.

Pač pa se odpira „Našemu Domu“ drugo široko polje. Na mladih svet stoji, pravi pregovor. Ako hočemo, da ostanejo naši domovi trdni, treba nam je

skrbeti, da bo naša mladina zavedna, dovolj podučena, poštena, zdrava na duši in na telesu.

Mladina je punčica, je srce slovenskega ljudstva. Zato pa tudi krivi prerobki stegujejo svoje umažane roke po tem biseru; z lepo donečimi besedami skušajo zvabiti našo mladino na svojo stran ljudje, ki častijo kakor svetnika španskega tolovaja Ferrerja. Pošteno krščansko slovensko ljudstvo, glasno te vprašamo: Kdo naj bo vzor naši mladini? Kristus ali španski tolovaj Ferrer? Slovenski stariši, čuvajte svojo mladino!

„Naš Dom“ hoče biti tedaj iskren prijatelj, ljubitelj in voditelj mladine, ki je zapustil šolo, do one dobe, ko stopi v zakonski stan. Poučevati in kratkočasiti hoče mladeniče kakor dekleta.

Slovenska mladina, v tvojem taboru je bodočnost slovenskega ljudstva, ti si upanje starišev, domovine in cerkve.

Naj tedaj ne bo slovenske hiše, ki ima pod svojo streho mlade ljudi, mladeniče ali dekleta, ki bi ne imela „Našega Doma“. Mladeniči in dekleta, „Naš Dom“ bo zanaprej popolnoma vaš!

Izhajal bo vsakega 1. in 15. dne v mesecu, cena mu bo na leto, kakor do sedaj, 2 K.

Če pomislimo, koliko se po nepotrebnem potrafi denarja za tobak, za pijančevanje, za nepotrebno gizdavost, si bosta pač vsak mladenič in mladenka toliko pritrkala, da si naročita „Naš Dom“. Če si pa še sami nič ne prislužite, pa prosite stariše, da vam naročijo list.

Mi gremo naprej, mi mladi!

Pismo iz Švice.

Friburg, 25. nov. 1909.

15. november je bil za tukašnje univerzo takorekoč praznik; bila je namreč slovesna otvoritev zimskega semestra 1909—10. Te slovesnosti se je imel tudi udeležiti kardinal Mercier, slavni učenjak in primas belgijski. Novi rektor univerze dr. Brunhes je namreč njegov osebni prijatelj. Ob 9. uri je bila sv. maša. Kaj lepo je bilo videti, ko so prihajala v cerkev razna akademična društva, na čelu šaržirani z zastavami s krepkim vojaškim korakom, drugi študentje, profesorji, rektor... Med prihajajočimi profesorji sem tudi opazil med učenim svetom in nam vsem dobro znanega profesorja dr. Schnürer-ja. Videl sem ga, ko pride v cerkev počasnih, resnih korakov, in preden gre v klop, poklekne na eno koleno... V posebno čast si štejem, da je Schnürer tudi moj profesor. On je mož na mestu, učenjak, ki se odlikuje po svojih skoz in skoz katoliških načelih, in katerega poslušati je res slast in čast. Profesorji, učenjaki v pravem pomenu besede, poklekujejo, a prazne glave, — seveda čim bolj prazna je, tem bolj pokonci se držijo — pa pridejo v cerkev, pa ne vedo, kaj bi storiili. On je mož-značaj ki se ne sramuje svojega verskega prepričanja.

Govor v cerkvi je imel profesor in dekan filozofične fakultete dr. Munuyuck O. Pr., (na filozofi-

ni fakulteti predavajo civilisti, razun dveh dominikanov, ki predavata filozofijo) kateri govor je bil namenjen kardinalu Mercier. Škoda, da ni prišel, ravno v zadnjem trenutku je odpovedal. Vzrok, da ni prišel, je baje ta, ker mora biti sedaj doma v Belgiji v tem času volitev, da pomiri razburjene duhove, posebno pa stranke med konservativci. Zelo sem se veselil ga videti in gledati od obličja do obličja tega velikana učenosti, tega heroja v filozofiji, ki je tako zelo povzdignil še prej kot profesor Lovansko katol. univerzo, ki slovi sedaj po celem svetu. Koliko je vendar odvisno od samo enega moža! Toda človek obrača, Bog obrne.

Dominikan de Munuyvek (iz Belgije) je govoril francoski. Sicer ne razumem posebno veliko, a to sem razumel, o čem je govoril, namreč: o optimizmu. Poznalo se mu je, da je govornik, da, govornik rojen. V krasnih besedah, v elegantnem finem tonu, zvanečem, polnem milobe in melodije, je razpravljaj svojo temo. Besede so mu tekale, kakor bister potok, ki se lahko in vije preko cvetne livade. Ako še nisem bil dosedaj navdušen za blagoglasno francosčino, — zdaj sem.

Po končanem opraviu v cerkvi smo se podali v „Grenette“ dvorano, kjer je bila slovesna inavguracija novega rektorja. Prejšnji rektor univerze, dr. Grimme, znani orientalist, poda v kratkih besedah statistiko preteklega šolskega leta in izroči nato novemu rektorju insignije rektorske časti, zlato verižico, med velikanskim ploskanjem in odobravanjem.

Zvečer je bil komerz v dvorani „Charmettes“, katerega se je udeležila tudi moja malenkost.

Dvorana, ki je zelo velika, je bila popolnoma natlačena; navzoči so bili tudi rektor, profesorji, zastopniki friburške vlade...

Govorov je bilo brez števila; krasno dijaško petje se je razlegalo po dvorani, vojaška godba je kaj lepo svirala — vse to je slovesnost kolikor mogoče še bolj povzdignilo. Oficijelni komerz je trajal do polnoči. To je življenje! Ni razlike med bogoslovci in laiki, ni razlike glede narodnosti. Prav je imel nek akademik, ki je letos enkrat v poletnem semestru rekel te-le besede: Dva najimenitnejša, najvažnejša trenutka v človeškem življenju sta: vstop v akademično življenje in izstop iz njega. Da: Prav je imel. Zdaj je poezija — potem pa proza.

Univerza vedno bolj in bolj raste in napreduje. Zdaj gre v 21. leto svojega obstanka. Pred kratkim so otvorili novo vseučiliško biblioteko. Poslopje je krasno, da mu ga ni para. Vse švicarsko časopisje je polno hvale in kar obožuje požrtvovalnost friburške vlade in ljudstva...

Naj še omenim kratko statistiko študentov v tem zimskem semestru 1909—10. Število imatrikuliranih vpisanih znaša 602, (27 več kot v poletnem semestru 1909), in sicer: 234 bogoslovcev, 122 juristov, 107 filozofov in 139 iz naravoslovne fakultete. Poleg teh imatrikuliranih je še 114 slušateljev in slušateljic; skupaj 716. Iz Švice jih je 185, iz inozemstva 415. Na razne države so sledeče razdeljeni: Rusov, Poljakov 100, iz Nemčije 97, iz Francoske 75, Bolgarov 39, iz severne Amerike 23, Avstrijcev 22 (1 Čeh, 4 Slovenci), iz Italije 19, iz Ogrske 11, iz Nizozemskega 11, iz Turčije 9, iz Angleške, Irske 6, iz Luksemburškega 4, iz Španije 4, iz Portugalskega 2, Kanada, Grška, Tunis in Avstralija po enega.

P. H. K.

Nova zveza.

Veliko prahu je vzdignila novoustanovljena zveza liberalne mladine. Vsaj meni se tako zdi to njihovo delo, kot voz, ki hiti po prašni cesti in ne pušča za seboj drugega, kot silni praži, ki sili potniku v nos. Potnik pogleda k večjemu jezno za vozom in stvar je končana. Tudi liberalci so vzdignili velik hrušč. Cele tedne so že bobnali naprej na ustanovitve te pre-nepotrebne zveze, ko je pa prišel usodni dan, so pa v svoje veliko razočaranje videli, da je bilo vse pisarenje zaman. Od drugod ni bilo nikogar razven nekaj brzojavov, ki pa niso prišli po žici v Žalec, ampak so si jih tam gospoda sami fabricirali. Le iz bližine jim je bila neka družba zvesta, ki je namreč imela — piti zastonj, ter zraven pitja naloge, postaviti klerikalce, če bi jih kaj bilo, na plano. Tako žalostno se je začelo. In še bolj žalostno se je nadaljevalo. O shodih v Trbovljah, Središču itd. še ne pišemo, spomnimo se samo na Malo Nedeljo. Vseh skupaj je bilo nekaj čez 26 ljudi, glej in izgovori: šestindvajset, in tukaj zraven so vštete vse ljutomerske kmečke mladenke a la Kocuvan, Misja, Karba, Repič, in tudi sam velerodni gospod Vekoslav Spindler iz Longarovec, sedaj iz Celja.

In še teh 26 ni spravilo enega zborovanja skupaj, ampak boječ se sodbe par navzočih res kmečkih fantov, so sklicali shod po par. 2, kjer so postavili kmečke fante pod kap. Sicer so pisali liberalci drugače, tudi o udeležbi. Tukaj tedaj vidimo. Po nekod kmečkih fantov in deklet ni, ker sploh ne marajo o tej zvezi nič slišati, a drugod, kjer pa pridejo slu-

J. Markošek.

LISTEK.

Spomini z romanja v Sveto deželo.

(Konec.)

Za nadaljno pot na vrh Oljske gore, pokrepčali smo se z zajutrkom v Getsemanskem vrtu. V bližini sedanjih vrat v vrt kažejo skalo, katero označuje izročilo za kraj, kjer je pustil Jezus tri apostole, rekoč: Ostanite tukaj in čujte z menoj. (Mat. 26, 38). Glede na daljavo (lučaj kamena) taj kraj dobro soglaša z volilno krvavega pota. Ne daleč od tam, ob koncu ozkega odprtega hodnika med dvema zidoma, spominja vzdani kamen na besede sv. pisma: In Judež je brž stopil k Jezusu in rekel: Zdrav bodi, Učenik! in ga je poljubil (Mat. 26, 48) in ga s poljubom izdal. Ko smo prišli iz vrta, sprejela nas je vesela družbica pomazanih in bolj pomanjkljivo oblesanih. Fantek je pa oslička za rep držeč, prav močna in spretna žival za ježo. Ker so mali poganjači tako prosili in hvalili svoje živalice na vse pretege v zelo pomanjkljivi nemščini, sem si mislil: pa poskusimo enkrat. Zbral sem si majhno žival, ne ker mi je sama dopadala, ampak fantek je bil priključen, in nekdo je tudi rekel, da pomaga z zaslužkom prehraniti fantek svojo staro mater. Sedem na žival, na eni strani je bilo nekaj stremenu podobnega, na drugi pa le zanjka iz vrvi, pa vse premajhno in prekratko za noge, ki so se skoraj dotikale tal.

Pa naj bo. Razpeti solnčnik nad seboj, oslička pod seboj, začel sem polagoma lezti navkreber proti vrhu. Živalica je težko nosila; če je prišla kaka stopnjica, je najprvo vedno kakor za poskušnjo povzdignila kopito, če bo šlo. Navadno se ji je zdela stopnica previsoka, pa jo je kar zavila ob stran pota, da se ji je izognila. Fantek je pa oslička za rep držeč, prav glasno in krepko poganjal, da se je nam trem cela romarska družba iz srca smejala.

Prišli smo po severni poti na goro. Na levi je severna višina Oljske gore, imenovana „Viri Galilaei“ (Možje Galilejski). Izročilo pravi, da sta stala tam angelja v belih oblačilih po vnebohodu Gospodovem in govorila apostolom: Možje Galilejci! Kaj stojite in gledate v nebo! Ta Jezus, kateri je bil vzeti od vas v nebo, bo tako prišel (k sodbi), kakor ste ga videli iti v nebo. (Ap. dj. 1, 11.). Nekateri izvajajo ime od gostišča za Galilejske božjepotnike, ki se je po njih mnenju tamkaj nahajalo. Važna za krščanskega romarja je pred vsem višina, ki je na sredi od severa, proti jugu raztegnjene Oljske gore. Nahaja se tam v bližini umazane arabske vasi Keft-Tur ali Keft Zeitum kraj, kjer se je vršilo evangelsko poročilo, ki pravi: Peljal je Jezus svoje učence venkaj na Oljsko goro, in je svoje roke vzdignil in jih blagoslovil. In prigodilo se je, ko jih je blagoslovil, se je ločil od njih in šel v nebo in sedi na desnici božji. (Luk. 24, 51; Mark. 16, 19.).

V neposredni bližini vasice Keft-Tur obiščemo preznamenit kraj, kjer se je vzdignil Kristus v nebesa. Apostoli in drugi pri vnebohodu pričujoči učenci Jezusovi so si samoumevno ta kraj natančno vtisnili v spomin, ga kazali drugim izpreobrnjenecem, in tako se je ohranilo izročilo o njem od roda do roda. Tako je umevno dejstvo, da je že cesarica Helena pozidala na tem prostoru veličastno, okroglo, na vrhu odprto cerkev. V njeni bližini kakor tudi po

čajno na shodu zraven, pa istih ne pustijo k zborovanju.

Marsikdo se mogoče vpraša, zakaj se mladina ne mara okleniti teh novih prerokov, saj nam je vendar znano, da je mladina dovzetna za nove nauke. Tukaj pridemo do zaključka, da ima naša mladina sedaj že toliko razsodnosti, da sama ve, kje je prav in kje ne. Od vsega časa sem, kar se govori o novi Zvezi in se jo priporoča mladini, ne beremo o tej zadevi drugo v liberalnih listih, kot besne napade na našo č. duhovščino. In to vd ljudi, ki se imajo ravno duhovnikom zahvaliti, da so danes to, kar so. Ali naj mar dokažemo? Ali niso vsi propovedniki liberalne mladinske misli, Kukovec, Spindler, Lesničar etc. gojenci mariborskega deškega semenišča, katerega vzdržujejo le duhovniki? Ali bi ne bil dr. Kukovec sedaj mogoče navađen hlapec, ko se ne bi po duhovniški dobroti dokopal do doktorske diplome. In ali bi ne bil mogoče Spindler kje v Logaroveh božal svojo pesniško, iz nemščine prestavljeno muzo, ko bi ne jedel duhovniškega kruha. In tako dalje. Toda ko so se ti gospodje tega kruha preobjedli, ko so stopili sedaj v javno življenje, sedaj se je pa najbolje pokazati hvaležne, in sicer s tem, da se na vso moč udriha po duhovnikih. Nikakor ne zavidamo teh gospodov in jim ničesar ne predbacivamo, a toliko pa vendar lahko z mirno vestjo povemo, da to ni lepo, ni značajno. In ti gospodje so voditelji nove mladinske zveze. Naša mladina je dobro presodila, kdo je storil več še sedaj, ali duhovniki ali falirani študentje in liberalni škripci ter kmečka dekleta v klubih, kje je pravo narodno izobraževalno delo in kje le nesramna gonja proti stanu, ki je nam vsem vzvišen in častitljiv. To vse je mladina dobro preudarila in zato se tudi nove Zveze ne mara oprijeti. Kar je poštene mladine, ta je vsa v katoliško-narodnem taboru, in to nam bodi dovolj. Ti hočejo delati za blagor naroda, a plevel se pa itak uničuje sam!

X

Zastrupljenje častnikov.

Nekateri dunajski častniki generalnega štaba so dobili minule dni v oblatih, kakoršni se dobijo v lekarnah, hud strup ciankali skupaj s pismom, v katerem priporoča pošiljatelj poslane praške kot izvrstno zdravilo proti živčnim boleznim. O tem se naj prepriča vsakdo s tem, da vzame po en prašek z vodo. Eden izmed častnikov, stotnik Mader, je prašek res zavžil in se malo minut pozneje mrtev zgrudil na tla. Ostali častniki so bili brzojavno obveščeni o strupu in ga niso zavžili.

Drugi delih Oljske gore naselilo se je že v starokrščanskih časih mnogo menihov, puščavnikov in spokornikov, da se pripravljajo tukaj na sračen vnebohod. Približno 20 cerkev, kapel in molivnic stalo je ob koncu petega stoletja na Oljski gori, najznamenitejša seveda vnebohodna cerkev. Sovražniki krščanstva so jo porušili, pa Modest jo je zopet pozidal. Ko je ta cerkev propadla, pozidali so jo križarji na novo v obliki romanskega osmerokotnika. Pri cerkvi so ustanovili avguštinski samostan. Leta 1187. prišlo je vse v mohamedansko oblast. Pri tem je bilo notranje svetišče porušeno, le zunanje okrožno zidanje je ostalo do precejšnje višine nepoškodovano. Ker častijo tudi mohamedanci Jezusa kot preroka, postavili so na sredi obširnega, obzidanega prostora osmerokotno, šest in pol metra v premeru veliko mošejo z majhno kupolo. Mošeja je celo prazna. Enkrat na leto na vnebohod Gospodov, dovoljujejo mohamedanci katoličanom, da darujejo sv. mašo v tej mošeji. Že na predvečer hite frančiškani in jeruzalemski katoliki na Oljsko goro, kjer se vrši večerna pobožnost, prenočujejo pa v šotorih, mnogo tudi kar pod milim nebom. Ob tej priložnosti postavijo tudi Grki, Armeni, Kopti, Sirci pri obzidju obširnega dvorišča oltarje na starodavnih kamnih, kjer opravljajo službo božjo po svojem obređu. Mnogokrat začnejo v svoji razkolniški drznosti in prepirljivosti prepire posebno s katoličani, ki so jim trn v peti, da mora potem turški paša miriti. Iz mošeje vnebohoda Gospodovega hitimo na južno stran v samostan „Očenaša“. Pozidan je v spomin na evangeljske besede: Zgodilo se je, da je na nekem kraju molil, in ko je jenjal, rekel mu je eden njihovih učencev: Gospod uči nas moliti, kakor je tudi Jezus učil svoje učence. Jezus jim reče: Kardar molite, recite: Oče naš... (Luk. 11, 1. 2.).

Takoj se je uvedla preiskava. V petek, dne 26. novembra se je podala posebna komisija v Linc, kjer so slutili storilec. Komisija se je že v petek zvečer vrnila na Dunaj ter je pozvala predse nadporočnika Hofrichterja, katerega so potem tudi zaprli.

Proti nadporočniku Hofrichterju se množe vedno bolj dokazi, da je poslal on častnikom strup. Hofrichter je izročil nedavno nekemu svojemu tovarišu škatljico, ki je bila popolnoma enaka onim, katere so dobili častniki generalnega štaba. V tej škatljici je dal Hofrichter svojemu tovarišu šaljiv dar. Dotični častnik je izročil škatljico oblastim. V noči od sobote 13. novembra do nedelje 14. novembra, to je v noči, ko so bile škatljice in pisma na Dunaju oddane, je Hofrichter tajno zapustil Linc in se peljal na Dunaj. Policijski agentje so v Lincu dohnali, da je kupil Hofrichter v Lincu pri ondodnih trdkah 10 škatljic, dočim je pozneje njegov sluga kupil še pet takih škatljic. Prodajalci so z vso gotovostjo označili nadporočnika Hofrichterja kot kupca. Tudi v Hofrichterjevem stanovanju je našla policija zelo obtežilne stvari.

Mejnike so postavili.

Žive o je pripomočen kmet. Navadno so jemi pravili: „Mihal“. Že v prvih letih zakona mo (jemu) je vurla vrla pa pametna žena Anjca. Zapustila jemi je hčerko Anjčiko. Na drugo žanitev Mihal ne več mislo. Z družino si je pomogo, dokliče ne Anjčika zrasla, ka mu je gospodinjala. Odo (prodal) je dve glavi iz kunjske štale, pa je odišo kúptivat prilične kobile. Še le tretji den okoli poldneva je prigeo kúpleno kobilu damu.

„Ge za božjo volo sté bli tak dugo, oča“? pita (praša) Anjčika.

„Dobra reč se ne najde tak hitro.“

„Pa bi vas duma ničali, ke nam je Vido v krči celi ogon njive vzejo, pa še tiste vrati proti jošji.“

„Pa si bla ne tan?“

„Pač, pa kaj sen si štela, če pa so se tak drli nad menoj, kak da bi cela ves vkúp letela“ Mejó sen branila, pa so mi nekšo „lontkorto“ kazali. To vidiš, so pravili pijani dedi, kak toti štrih kaže — celi ogon je Vidov.“

„Moš kaj obeda? mejo bomo že popravili.“

„Mon, mon (imam) pečene pa pražene ribe mon“.

„O ti bes te šentaj, ge pa si je nalovila?“

„Zači (pred) zaran sen hodla skunec ograda kre (kraj) grabe, pa se vrže ena riba kviški. Jas pa damu po bednjič (priliena priprava za riblji lov) hitro ga postavim, pa me nišče ne vidjo. Za dve vtri sen ga zdignela, pa bo

V trideset metrov dolgem in dvajset metrov širokem gotičnem križnem hodišču obešenih je 35 kamenitih tabel in na njih v ravno tolikih jezikih napisan očenaš. Slovani smo zastopani s štirimi tablam, namreč v češkem, poljskem, hrvaško-srbskem in ruskem jeziku. Kedaj bomo Slovenci zastopani v tem krogu? V južno-vzhodnem delu samostanskega dvorišča stopimo po ozkih stopnicah v podzemeljsko kapelo, ki je bila nekaj gotovo pistera. Imenuje se kapela apostolske vere v spomin na apostole, začetnike apostolske vere. Na povratku raz Oljsko goro izvolili smo si srednjega izmed treh potov, ki vodijo v Jeruzalem. Pot je precej strm, treba je pozornosti, saj se je že zgodilo, da si je nepazen romar zvinil tu nogo. Celo pot zremo pod nami še sedaj prekrasen panorama jeruzalemskega mesta, kako lep je bil šele za časa, ko je Kristus tukaj hodil in „se razjokal nad nespokornim mestom, rekoč: Da bi bilo spoznalo tudi ti, in zlasti ta dan, kar je v tvoj mir (v tvoje zveličanje). Zdaj pa je skrito pred tvojimi očmi...“ (Luk. 19, 41—44.). V spomin na Zveličarjeve solze, postavili so frančiškani malo, lično cerkvico „Dominus flevit“, „Gospod se je razjokal“; obiskali smo svetišče in dobili nekaj cvetlic iz bližnjega vrta v spomin. Pot je obdan po večini ob obeh straneh z zidovjem. Ko pridemo bolj v nižino, pridele in pristoka proti nam kopica beračev. Prvi pogled nam kaže, da imamo pred seboj največje nesrečneže, namreč gobave, o katerih govori sv. pismo mnogokrat. Strašno jih je pogledati, ko nam molijo nasproti kovinaste posodice in kličejo ja hovudša bakšiš, gospod miloščno! Prsti, pri katerih so odgnili zgornji členi, roke, na katerih so odpadli že prsti, skrivljeni lakti, od katerih se je odločila roka. Strašni obrazi! Nos, kakor objeden od raka, oči pri nekaterih upadle in

pun rib. No oča, zaj (zdaj) znôte, kere so ribe, za pa te ali hote k obedu!"

"Prinesi še mi srblivec (ročka za pijačo) lanjskega! Anjčika, za pa še pripravi kanjer (torbo), deni v njega falat krûha pa dva sireka, pa klûčov ne pozabi! Dugo sen bo že ne v gorica, ednok pa le moren poglednoti, če se obroči drîžijo. No, bôta (debela palica) pa to pri vtîri sloni. S soboj jo vzemem, po totih bregačah ne ka bi pres palce človik hodjo."

"No Vido, Vido no! Če spiš?"

"Ravno sen si dol lega."

"Hodi, ma (bova) šla poglednola, kak ste včera mejo napravili!"

"Mi smo mejo dobro napravili, nič se ne boj!"

"No le hodi, boma vidla!"

"Pa hodma ali!"

"Vido, Vido, ka pa misliš! Što ti je do pravico, mi celi ogon njive vzeti?"

"Ve sô bli možoki (odborniki) tû, pa lontkorto smo tûdi meli."

"Kakšo lontkorto? Mapo ste meli, mapo, v keroj teko poznate, kak naš sultan v dužnen pismi, kerega si mi pred petimi leti podpisao."

"Tvoj oča sô bli trijesti let virt na toten grînti, uni dobro znojo za mejo. Letos na sprotletje so me prosili za toti dva grma jošja, kera si mi zaj vzejo, ti falot."

"Kaj jas falot?" pa mu prtisne eno k vûhi.

Mihal pa z botoj po Vidovih rebrah!

Prijela sta se. Metala se po vratah, doklič (dokler) se nesta prikotala v grabo, mimo kere gre cesta. Pa pridrči na bencikli nekš hlačkar.

"Kaj pa je z vama, kaj pa delata?" jedva pita.

"Za mejo se gre, veste (veste) za mejo."

"A tak! Ravno prav, pa bon vama jas mejnike postava."

Hlačkar zgrabi za boto, pa nameče prvemi po brodi glavne zadrûge, ka se je kadilo. Gornji se obrne pod spodnjega, za pa še jih temi pošteno nameče, vrže boto proč, skoči na bencikl, pa oddrči napre.

"Ti vraži mostafač, kak nama jih je nameta" reče Vido.

Mihal pa: "Pošteno nama je mejnike postavjo, pa da bi jih samo tebi, ki si vsega tega kriv!"

"E kaj bi to Mihal, hodma rajši v gorice, ve še venda (vemda) kaj zmores! Ali ne, gnes ma šla v moje. Krûha moš, klobas pa nama je ti zlodî zadosti nameta. Zûtra pa ti odrežem celi ogon nazaj. Hodma ali, ka podlejema mejnike, te do se prle vlegli! As, kak me peče!"

"Prav sé ti zgodi, zaj boš te zno, kak se mejniki stavijo!"

P. S.

Okoli po svetu.

Državni zbor je po štiritedenskem odmoru imel zopet sejo. Med tem časom poslanci niso počivali,

ugasle, pri drugih pa iz jam ven stoječe, krvave in gnojne; ustnice mehurjaste in zatekle, pri mnogih razjedene; celo telo zapada počasni gnîlobi, v resnici morituri smrti izročeni in trohneči že pri živem telesu. Bolezen je hudo nalezljiva, zato pa ne smejo gobovi v mesto in tûdi ne med zdrave ljudi sploh. Med seboj lahko občejejo, se tudi ženijo in moţijo med seboj, pa ubogi otroci! Od starišev navadno podedujejo to strašno bolezen. Pri malih otrocih se še ne pokaže gobavost, ko pa malo odrastejo, naznanjajo otekline na obrazu in na rokah, da so že postali žrtev nenasiitne bolezni, ki jim bo končala življenje prej ali slej po prestopnih nepopisnih bolečinah.

V vzožju Oljske gore prav blizu votline „Krvavega potu“ vabi nas ljubeznjivo in staroslavno svetîšče, namreč Marijina grobna cerkev. Cerkev leţi globoko pod zemljo. Približno 50 stopnjic vodi v podzemeljski prostor. V vzhodnem delu nahaja se Marijin grobnik. Mala kapela, slična kakor v cerkvi božjega groba na Kalvariji; v njej skalnata, malo vglobljena grobna plošča, na kateri je po izročilu leţalo nekaj časa truplo Marijino. (Niršl: Grob Marijin.). Že v starokrščanskih časih stala je tu Marijina grobna cerkev, katero je podrl Kosroe, ko je ropal po Palestini; pa že proti koncu sedmega stoletja je bila na novo pozidana, pa zopet porušena. Sedanje svetîšče je iz prve polovice 12. stoletja. Cerkev je v grški lasti, pa obiskujejo jo vsa krščanska veroizpovedanja, celo mohamedani imajo v njej poseben molitveni kotichek. Obiskali smo ravno v osmini vnebovzetja Marije to svetîšče, ko ga razsvitljuje na stotine dragocenih in tudi priprostih, od stropa visečih svetilk in sprîčuje, da se še vedno izpolnjujejo Marijine besede: Odsihmal me bodo srečno imenovali vsi narodi. (Luk. 1, 48).

ampak so se vršila pogajanja med njimi. Leto se bliţa h koncu in vlada bi rada spravila proračun pod streho. Če bi pa Slovanska Jednota dovolila vladi proračun in umaknila nujne predloge, bi se s tem izneverila svojemu stališču. Ker se Slovanska Jednota ne pogaja več z vlado, zato so bili za mešetarje med Nemci in Slovani Poljaki. — Obravnavali so se v seji nujni predlogi glede jezikovnega vprašanja v Avstriji. Razprave, ki je bila precej mirna, so se udeležili tudi slovenski poslanci. Posebno poslanec Grafenauer je oţigosal neznosne razmere korôških Slovencev. Po dolgih obravnavah so nazadnje vsi predlagatelji umaknili svoje predloge, in je obveljal posredovalni predlog, naj se izroči ta zadeva odseku 52 članov, ki naj izdela v treh mesecih načrt jezikovnega zakona za vso Avstrijo. — Moţati nastop načelnika Poljske ljudske stranke, I. Stapinskega, je položaj v toliko izpremenil, da ni za vlado prav nobene upanja več, da se obdrţi. — Najnovejša poročila izjavljajo, da Slovanska Jednota pripusti tudi prvo branje proračuna. Nato bo pa zahtevala preosnovno ministrstva. Mogoče se za to pridobi tudi poljski klub. Potem bi bil to dogodek zgodovinske važnosti, ker bodo stali združeni Slovani proti Nemcem.

Vseslovenski delavski shod se je vršil v nedeljo, dne 28. novembra t. l. v Ljubljani. Udeležili so se ga tudi krščansko-socialni delavci iz Štajerskega. G. Maks Bende iz Studenc pri Mariboru je bil tudi izvoljen v predsedništvo shoda, g. Karba od istotam je v imenu našega delavstva posegel tudi v razpravo. Ustanovila se je na shodu Jugoslovanska strokovna zveza (J. S. Z.) ter njen izvršilni odbor. Stori la sta se dva sklepa: Jugoslovanska strokovna zveza se bo zavzela za spremembo postavnih določil glede mestne služkinje in stopi v zvezo s hrvaško-krščansko-socialnim delavstvom, da se doseže skupno postopanje obeh bratskih organizacij.

Konkurenca časopisom. V New-Yorku se je ustanovila telefonska družba, ki namerava napraviti časopise nepotrebne. Družba bo vsako jutro po telefonu obveščala svoje naročnike o vseh dogodkih zadnjih 24 ur. Poleg novic bode dobavljala tudi godbo in operno petje, ker bode v zvezi z vsemi gledališči, tako da bodo ljudje zvečer lahko doma poslušali. — V Budimpešti že imajo dalje časa enako družbo.

Deželnozborska dopolnilna volitev na Goriškem. Čas za dopolnilne volitve za deželni zbor na Goriškem se bliţa. Volitev se bo vršila dne 19. decembra. Agrarci in liberalci delujejo na tihem in ribarijo v kalnem na vse pretege že zdaj, da bi si zasigurali položaj. Agrarci in liberalci razglašajo, da bodo nastopali samostojno pri volitvah. Agrarci dolže liberalce, da so jim bili pri zadnjih deželnozborskih volitvah le za napoto in so jih ovirali, da niso zmagali. Radi tega hočejo sedaj samostojno nastopiti in kandidirati Abrama iz Tupelč. Liberalci pa postavijo kandidatom Alojza Štreklja. Tudi socialni demokrati bodo postali ali svojega kandidata na volîšče v osebi dr. Tame. Radovedni smo, kako se bo položaj razvil.

V Pragi so zborovali pod predsedstvom deželnega odbornika Adameka zastopniki okr. zastopstev in ugovorjali zoper Bienertrove jezikovne predloge ter zahtevali posebno upravno sodišče za sudetske deţele s sedeţem v Pragi.

V Italiji se zadnji čas vedno bolj mnoţijo izgredi ljudstva proti občinskim zastopnikom. V Castelforte je mnoţica ljudstva zapodila v beg župana in občinskega tajnika ter je opustošila občinsko hišo, razbila vsa okna in poţgala listine.

Bolgarski car Ferdinand je obiskal v Beogradu srbskega kralja. Belgrajsko prebivalstvo je visokega gosta živahno pozdravljalo. Poroča se, da je imel obisk zaseben značaj.

V Teheranu v Perziji je napadlo ruskega glavnega konsula Paseka 250 roparjev. Prišlo je do hudega boja, v katerem so bili ubiti od konzulovega spremstva trije kozaki in dva ranjena. Konzul je moral beţati.

Napad na samostan. Iz Carigrada javljajo, da so divji Kurdi napadli armenski samostan Čungus. Menihi so se sicer branili, a slednjîc so jih Kurdi vendar premagali in pomorili 25 menihov.

Mestno mesnico so te dni odprli v Sarajevu, da se vsaj nekoliko uredi visoke mesne cene.

V mestu Baltimore v Zjedinjenih državah je izbruhnil minulo soboto grozen požar. Trgovski del mesta je bil ves v plamenu. Mesto je že po groznem požaru 7. in 8. februarja leta 1904 veliko trpelo, zato jo je tudi sedanji požar zelo zadel. Največje častnikarske, bančne in trgovinske palače so zgorele.

zakon za ubegle zakonske može. Na potovanju po Zedinjenih državah v Severni Ameriki je prišel predsednik Taft tudi v Cincinnati, kjer mu je 600 žen izročilo prošnjo, v kateri se prosi za zakonsko predlogo, da bodo vsi zakonski može, ki zapuste svoje žene, ravno tako kaznovani kot vojni begunci. V prošnji se navaja, da je v zadnjih treh mesecih zapustilo Cincinnati nič manj kot 2000 mož svoje žene. To so posledice precej proste postave glede zakona.

Razgled po domovini.

Solska vest. Razpisano je mesto nadučitelja na dvorazrednici pri Sv. Martinu na Pohorju, pošta Slov. Bistrica. Sota je v drugem plačilnem razredu. Prošnjo je vložiti do konca decembra.

Uvedbo vseh telefonskih zvez na Spodnjem Štajerskem, posebno v savski in Savinjski dolini, zahteva poslanec dr. Benkovič v svojem, danes vloženem predlogu.

Strašna smrt delavca. V Scherbaumovem mlinu v Mariboru zaposleni delavec Andrej Mulec si je hotel nabrusiti sekiro, a je po neprevidnosti prišel med jermenje. Dvignilo ga je od tal, prišel je preblizu z nogami do kolesa, ki mu je v hipu odtrgalo obe nogi in ostalo truplo vrglo s tako silo ob steno, da je Mulec z razbito črepinjo priletel na tla. Truplo nesrečnega delavca so prepeljali v mrtvašnico mestnega pokopališča.

Za železnico Polzela-Kamnik. Poslanci dr. Benkovič, Krek in Pišek so ponovili predlog, da vlada takoj poskrbi za ustanovo in finančno osiguranje te proge, ki se naj zida edino na državne stroške. Iz vojnega in železniškega ministrstva se v zadnjem času čujejo prav ugodni glasovi v prid izvršitve cele proge.

Novi zakon proti živinski kugi je bil potrjen dne 6. avgusta in stopi v veljavo z novim letom 1910. Obenem bode izdana izvršilna naredba k temu zakonu. Živinorejci naj se dobro seznanijo s tem zakonom, ki določa pogoje za državno odškodnino. Ker smo glavna določila zakona že prinesli, bomo po novem letu objavili še izveček izvršilnih naredb.

Ptujska okolica. Katarinski sejem dne 25. septembra je bil na Ptuj dobro obiskan. Mešetarji, kupci in trgovci so bili celo iz več dežel. (Tudi ciganov ni manjkalo ta dan. Ta sejem je bil res podoben letnemu „rojenju bučel“. Vse je bilo bolj v redu. Samo eno je bolelo srce trezno mislečega človeka. Ko je videl žganjarije Huterjevo in dve Strašilovi tako napolnjene vernega ljudstva. Staro in mlado obpega spola je tako slastno kot bučelice srkalo med. Pa ne med, ampak žganje, smrdljivi špirit, nesrečni alkohol. Zvečer pa si videl kje ob plotu ali pa ob zidu, celo še v cestnem jarku, ležati kakega ranjenega „trota“, ki mu je špirit preveč opikal glavo. Mnogo jih je pa merilo ulice in ceste sem in tje. Pa ti merilci oest so za nič, merijo že leta in leta ceste, ali ceste so zmeraj blatne, polne ovinkov, in celo hribovite. Žganjarije so res ubogega zapeljanega ljudstva tako imenovane menjalnice banke in žalostne ljudske posojilnice. Ubogo zapeljano ljudstvo ptujskega okraja, tebe res mori slabo časopisje, nesrečni alkohol in zapeljiva loterija. To je res smrdljivi mrčes, ali pa nalezljiva kuga, ki mori dušo in telo. Ponižno prosim, dragi rojaki, držite se znanprej sledečih resnih vrstic:

Ljudstvo napovej vojsko
temu ljutemu sovražniku,
nesrečnemu in morilnemu alkoholu!
Nastopil bode potem boljši čas,
za naprej za vse nas!

Višavski.

Konjice. C. kr. okrajni zdravnik dr. Rihard Ganter je prestavljen iz Konjice v Slovenjgradec.

Volitve v ormoski okrajni zastop se vrše v sredi tekočega meseca, in sicer: 16. decembra voli veleposestvo, 17. decembra mesto Ormož, 18. decembra kmetijske občine.

Otroški vrtec v Velenju se otvori 1. januarja. Za vrtnarico je nastavljena gospica Leopoldina Klemenčič.

Vitanje. V nedeljo, dne 12. decembra se vrši po rani službi božji poučno zborovanje v stari šoli. Govoril bo o raznih važnih gospodarskih zadevah potovalni učitelj Vladimir Pušenjak iz Maribora. Po zborovanju se vrši prvi uradni dan nove Kmečke hranilnice in posojilnice. Kmetje in mladeniči, udeležite se v velikanskem številu tega važnega zborovanja!

Savinjska dolina. Stopinje, trdo vtisnjene v zemljo organizacije, so prebudile naše liberalne prvake. Med tem ko smo mi pridno delali, šli odločno, s krepko voljo po začrtani poti — organizirali se po shodih — navduševali za narod in napredek na krščanski podlogi — so oni mirno spali spanje pravičnega. Veliko delo nas je čakalo, a po značajnih delavcih se je ta stvar spravila povoljno v tir. — Kar smo začeli, bomo nadaljevali na podlagi neomahljivega prepričanja, stali trdno kot sive skale v gorah. Zdaj po kratkem odmoru gledamo z radostnim srcem v prošlost, zakaj? Veliko se je v tem kratkem času preoralo celine. Nadaljevali bomo, delali na vse moči po vseh krajih Slovenije, prinesli luč napredka v vsako vas, razpršili temo nazadnjaštva — povsod osvoboditev liberalnega jarma! Napredek, ki smo ga v toliki meri napravili na polju organizacije, je prebudil liberalne voditelje, da so si izbrisali zaspane čukaste oči, z velikim začudenjem opazili, kolik napredek so naredili naši, koliko zamudili v tem času sami — in polastil se jih je skrajni obup. V tej hipni blaznosti se zaletijo na deželo, ugnezdili so se v kakšni liberalni krčmi, tam mladino za božjo voljo prosili, naj se njih usmili, saj so tudi krščanski ljudje — niso proti veri in cerkvi, ampak proti klerikalcem in duhovnikom. Trkali so se na prsi kot narodni in bogoljubni ljudje. Ali v zmešanosti od prestanega spanja so že v drugem hipu smešili ljubo slovensko govorico, delali sklepe, da bi odstranili božja pota in druge cerkvene naprave. „... tiste denarje, ki se po božjih potih in tam po oštorijah zapravljajo, je boljše dati v hranilnico... Tako je rekel neki celjski pisar, ki ne vidi rad pečenih piščet. S takimi sredstvi so stopili napredni mladeniči med svet. Posledica tega so slabo uspeli shodi; tu in tam je bilo nekaj naloženih zasleplencev. Odklenkalo jim je, izgubili so že ves vpliv do ljudstva, posebno do mladine; ker njih načelo po „ovinkih“ je že preveč poznato. Mi pa, predragi fantje in dekleta, vzdramimo se, delali bomo na vse moč, „ker veliko je še neorane polja, neobdelanih njiv“, je vpil na ustanovnem shodu dr. Kukovec. — Pravi, delali bomo mi s trdno voljo, in vspešno pometli vse liberalce iz dežele, tako da bo čista Slovenija imela v zgodovini postavljen drog uspešnega dela — na njem pa bo v vedrem jutru vihral prapor zmage krščanskih in narodnih načel. Na zdar!

O ta narodnost. Liberalci so začeli za svojo Zvezo pravo židovsko reklamo. Glavno orožje pri tem jim je narodnost, tako, kot da bi mi ne stali na narodnem stališču. A mi iz lastne izkušnje in doživljanja vemo, koliko je vredna liberalna narodnost. Ali ni „narodni“ odvetnik, vodja „narodne“ stranke, dr. Kukovec, zahteval na javnem shodu „narodne“ stranke več nemščine v ljudske šole? In ali ni čez vse „narodni“ župan bele Ljubljane, načelnik „narodne“ liberalne stranke na Kranjskem, Hribar, podpisal pogodbo z Nemci, v kateri je obrnjena ost proti katoliško-narodnim Slovincem? In ali se ni tema „velenarodnjakoma“ pridružil dr. Oražen, ter prodal svojo „narodno“ pivovarno Nemcem? In tako bi lahko naštel na stotine dokazov. In ti ljudje hočejo vzgajati našo mladino v narodnem duhu? Ako bi se to zgodilo, potem bi bilo to ravno tako, kot če bi prepustili ovco brez zavetja volkovom. Zato pa proč z lažjo narodno Zvezo — nemškutarsko-napredno mladino!

Na delo! Že v zadnji številki smo naznanili, da se „Naš Dom“ z novim letom popolnoma preustroji. Postal bo popolnoma mladinsko glasilo in bo opustil vse, kar ne spada k vprašanju mladinske organizacije. Naša organizacija se vedno bolj izpopolnjuje. Da se pa lažje izpopolni, ji je treba tudi glasila, ki jo v tem vse potrebno pouči. Organizacija brez lista je armada brez orožja, in brez dobrega, odločnega lista ne more organizacija vspevati. Da je pa list dober, da se, ne le ohrani vedno na isti višini, ampak tudi povzdigne, je treba tudi mnogo sodelovalcev, agitatorjev, ki list vsepovsod razširjajo, naročniki, ki list naročijo, in kar je glavno, plačajo, ter dalje dopisniki, ki podpirajo list s članki, novicami in dopisi. Glejte, vsega tega prosi „Naš Dom“ sedaj, ko se nahaja pred novim letom, tudi vas, ceni bralci in naročniki. Ohranite mu svojo zvestobo tudi znanprej ter mu skušajte pridobiti čim več novih naročnikov. To prošnjo posebno polagamo na srca mladeničev in mladenk, ki so bili vedno zvesti svojemu glasilu in bodo gotovo ostali tudi naprej! Na svidenje v novem letu v novi obliki!

Blagovestnik. Ta prot-stantovski listič v slovenskem jeziku zopet kroži po Kranjskem, pa tudi na Štajersko se je že zanesel. Opozarjamo občinstvo, da si ga ne naročuje

ampak naj ga takoj vrne izdajatelju. Po Ljubljani letajo sedaj tudi plačani agentje, ki iščejo naročnike za list. Nameravajo priti tudi na Štajersko, ker so jim pri nas tla baje zelo ugodna. Mogoče je, da dobe pri celjskih liberalcih kaj naročnikov. Naše somišljenike pa svarimo pred temi ljudmi, naj nikar ne grede na limance zgovornim agentom.

Koroške novice.

Nemški „Volksrat“ za Koroško je imel v nedeljo 21. t. m. svoj občni zbor. Predsedstvu in delavnemu odseku je zbor izrekel za „obsežno in plodonosno delovanje“ zahvalo. Da je bilo delo „Volksrata“ res obsežno, smo čutili koroški Slovenci pri nastavljanju in prestavljanju uradnikov ter v celnem političnem in nepolitičnem življenju; da je bilo tudi plodonosno, radi verjamemo, če se spomnimo na škanđale, ki jih povzročajo uradniki na Koroškem, zlasti pri železnicah, ali če se spomnimo, da so nam pri sodiščih vzeli zadnje drobtine pravice do rabe slovenskega jezika. Soglasno so na zboru tudi sklenili resolucijo, naperjeno proti podržavljenju ljudskih šol. Razumljivo. Kakor hitro bi bile ljudske šole podržavljene, bi slovenski jezik na Koroškem dobil v šoli vsaj nekaj pravic, in Metnitz bi ne bil več paša v koroški deželi.

Železnice okrog Vrbskega jezera ne bo. Zidati jo je hotela neka družba, načrt je bil izdelan, a južna železnica v to ne privoli, ker se žid boji — konkurence. Dovoli graditi novo električno železno cesto samo do Poreč. Pač značilno v dobi, ko se povsod na dolgo in široko besediči o povzdigi — ptujskega prometa!

Grabštanj. Občinske volitve bomo imeli okrog Novega leta. Od majnika t. l. nam je županoval g. Štefan Huderc pl. Marinjak v Drazjivasi. Mož je pokazal, da je popolnoma kos županski nalogi.

Zilska Bistrica. Imeli smo nekaj časa na naši šoli gosp. učitelja Blaža Lakata. Ljubili so ga vsi učenci. Ker je pa Slovenec, so ga prestavili na nemški kraj. Dobili smo — Slovence — trdga Nemca iz Šlezije.

K Ljubljanski „Zadružni Zvezi“ je pristopila zadnji čas ugledna hranilnica in posojilnica v Spod. Dravbergu. Zeleti je pač, da to čimprej store še ostale koroške slov. posojilnice, da kakor na drugih poljih zavlada tudi v tem oziru med koroškimi Slovenci popolna edinost!

Društvena kronika.

Nekaj nasvetov bralnim in izobraževalnim društvom

Mnogo imamo še bralnih in izobraževalnih društev, v katerih ni pravega življenja, v katerih ni društveni ustroj prav uravnan. Marsikje se zde vodstvu društva odborove seje nepotrebne, razni zapisniki nepotrebni, društvenega poslovnika pa sploh skoro nikjer ne poznajo.

Najbolj obžalovanja vredno pa je, da so marsikje društvene knjižnice v jako slabem stanju. Vse je razmetano sem in tja po omari. Odbor se ne briga, ali nosijo člani lepe ali raztrgane knjige nazaj. Za knjigo, ki je došla nazaj znatno slabejša, kakor se je oddala, bi se morala plačati kazen, sicer se lahko zgodi, da knjižnica, najvažnejši del društva, v par letih popolnoma pogine. Vezane knjige naj se o- vijejo, nevezane pa naj se ne izposojujejo poprej, dokler se niso dale vezati. Knjižničar mora imeti natančen zapisnik knjig, vreden po raznih strokah. Leposlovna prozaična dela posebej (a) izvirni domači pisatelji, b) prevodi, znanstvena dela posebej (a) naravoslovje, b) zemljepis, c) zdravilstvo, d) zgodovina, e) apologetika, f) socijalna dela). Nadalje umetniška dela posebej, a) pesništvo, in sicer: 1. dramatika (ta oddelek je v prvi vrsti na razpolago morebitnemu dramskiemu klubu), 2. lirika (umetna, narodna, prevodi); b) glasba in petje (na razpolago v prvi vrsti pevskemu klubu); c) slikarstvo, kiparstvo in zidarstvo. Potem je gospodarski oddelek in oddelek iz različnih drugih strok, kakor telovadba itd.

Ker imajo nekatera društva malo knjig, zato bi bilo jako koristno, da urede društva medsebojno zamenjavanje knjig. Naj si menjata zapisnike svojih knjig in naj si zaznamujeta one knjige, katerih nimata v domači knjižnici ter jih potem pod gotovimi pogoji za nekaj časa med seboj zamenjata.

Obžalovati je tudi, da se s časopisjem mnogo prezanikrno ravna. Večkrat udje časopisov sploh ne vračajo, dasi bi jih društvo na več krajih prodalo lahko za gotov denar kot papir za zavitke itd.

Mesta časopisov, ki so važna ali za društvo samo ali za domači kraj, za organizacijo sploh itd,

bi se morala izrezovati in shranjevati v društven arhiv, kamor se shranjuje tudi društvena korespondenca in dokumenti — Gospodarski listi, nadalje „Naš Dom“, „Mladost“, „Zora“ in drugi naj bi se vsako leto shranjevali in dali koncem leta vezati. Potrebno je to, kajti ti listi so nekaki anali ali letopisi zgodovine našega mladega gibanja.

Naj omenim tukaj, da se slišijo iz gotovih strani tožbe, da ima liberalno dijaštvo kar tri, zelo podpirane liste na razpolago: „Omladina“, „Svoboda“ in „Svobodna Misel“, kjer propagira svoja protiverska in protinravna načela, katoliško dijaštvo pa nima ničesar, kjer bi pobijalo te napade in odvrčalo srednješolsko dijaštvo od pogubonosne protiverske poti. To izvira iz globoke nevednosti dijaškega gibanja. Obžalovati moramo, da navdušeni katoliki niti ne vedo, da eksistira list katoliškega dijaštva „Zora“, in da si je katoliško dijaštvo že mnogo prizadevalo, svoj list razširiti, a je našlo jako malo odmeva. Upamo, da bo s časom boljše, ker sila kola lomi. Ne smelo bi biti omikanega katoliškega Slovenca in katoliškega slovenskega društva, ki ne bi bilo naročeno na „Zoro“ in podpiralo lep namen, ohraniti dijaško mladino katoliški cerkvi.

Jako važna je zadeva glede poslovnika v društvu. Malo je naših društev, ki bi imela svoj poslovnik; radi tega nastaja potem med odborom samim in tudi med člani nered in razprtija. Vsak odbornik mora imeti natančno določen svoj delokrog v poslovniku. Določeno mora biti kazensko postopanje proti društvnikom in odboru, določene pravice in dolžnosti članov. Poslovnik določa, kako se naj vodijo seje in občni zbori, ter kako se glasuje, debatuje in mnogo drugih važnih društvenih zadev. Vsako društvo naj si preskrbi svoj poslovnik, da si s tem olajša svoje delovanje.

Mladini.

Št. Vid pri Planini. Ta dopis, prosim, da bi ga s potrpežljivostjo prebrali, kajti podan je od navadne kmečke dekline, katera je pač bolj navajena, kaj drugega delati, kakor pa pisati. Oprostite, da bom najprej obžudovala ono muropoljsko Maro, in pa tisto, ki se imenuje njená tetka. Meni se dozdeva, da dopisujeta samo te dve v „Naš Dom“, kar je posebno namenjeno mladenkam. Zato se jima lepo zahvaljujem za trud. V zadnji številki „Našega Doma“ pa prosi Mara poročil iz drugih slovenskih pokrajin, in tej prošnji sem se odzvala jaz. Poročati hočem, kako se pa kaj pri nas v Št. Vidu gibljemo. Dekleta si tukaj že par let sem zelo prizadevajo za splošno izobrazbo. Ker imamo bralno društvo, je to lahko storiti ker imamo raznovrstne knjige in časopise. Ali za kake igre smo pa še posebej vnete, v teku dveh let smo jih priredile pet, vse so se prav dobro obnesle. Pretečeno poletje smo bile pa šle še na dekliški shod na Tinsko goro. Od nas je tri ure hoda, a nismo se zbale pota, samo da smo le kaj koristnega slišale, a tega smo pa res v polni meri. Tam so se priporočale tudi Dekliške zveze, katero smo namenjene tudi tukaj v kratkem času ustanoviti, kadar jo bomo, bom menda zopet kaj poročala. — Ti pa, predraga Mara, le še nadalje podpiraj „Naš Dom“ s svojimi dopisi, saj je to skoraj edini list, v katerega mladenke še kaj pišejo. Zato pa, predrage, podpirajmo ga, posebno, če bo prihodnje leto še bolj namenjen mladini. Tega se pa še posebno veseli mladenka iz Št. Vida pri Planini.

Orel v Domžalah. V Domžalah, kjer je do sedaj gospodoval oholi tirolski tovarnar, je razprostrl mrtulo nedeljo ponosni Orel svoja krila v znak, da se prične sedaj boj, pri katerem bo pa samnikarski Tirolec moral odnehati. Telovadci bodo imeli v novem in krasnem domžalskem domu, ki bo poletje dozidan, eno najlepših telovadnic na Kranjskem.

Prava in goljufiva ljubezen.

(Kratka dogodbica iz življenja, poslana mladenkam za bežičnico po teti Marijani).

V večjem trgu na Slovenskem bival je precej imovit urar po imenu Lešnik. Bil je to obrtnik — poštenjak v pravem smislu besede; zato pa tudi njegov trud ni bil brezuspšen; njegovo premoženje se je kaj hitro množilo; v kratkem ni imel samo bogato zalogo na urah in zlatninah, temveč bil je tudi že hišni posestnik, — in to vse brez vinarja dolga. Da je k temu blagostanju mnogo pripomogla pobožna, de-

lavna gospodinja, tega zamolčati ne smemo, Vzorna zakonska sta se strogo držala gesla: „Moli in delaj!“ Ni čuda, da je Bog blagoslovil delo njunih rok. Lešnikovi so imeli le edinka — Drago; pridna lepa mladenka je bila veselje starišev; storili so vse mogoče za njeno vzgojo in izobrazbo. Dve leti je bila Draga v nekem vzgojevališču, ki so ga vodile redovnice. Po svoji vrnitvi na dom je bila Draga materina desna roka, pri tem pa tudi ni zabila svojih dolžnosti kot verna slovenska mladenka.

Imel je urar Lešnik tokrat v svoji delavnici izbornega, pridnega pomočnika Janka Ribič; le-ta je ljubil Drago — in kakor se je kazalo, je tudi Draga vedela upoštevati dobre lastnosti Jankove. Stariši so radostnim srcem opazovali to vzbujajočo se ljubezen med Drago in Jankom; nikakor se ne bi protivili zakonu, ker si niso želeli boljšega zeta. Janko bi se bil priženil in stara obrt bi ostala pri hiši. Akoravno je bila Draga šele v devetnajstem letu, bilo je vendar nameravano, da se vrši, oziroma proglasi zaroka o božiču.

Novembra istega leta se vrne iz Dunaja v trg nekdanja Dragicina sošolka Pogorelčeva Lizika. Bila je hčer nekega trgovca, ki se ni nahajal v posebno dobrih gmočnih razmerah; govorilo se je, da je bila Lizika na Dunaju kasirka v nekem zabavišču. Mestna gospica se je začela doma kmalu dolgočasiti ter se tembolj oklenila znanke Drage. Lešnikovi materi to občevanje nikakor ni ugajalo, a popolnoma ga ni mogla zabraniti, ker je bila Lizikina mati svoje čase tudi ž njo v prijateljski zvezi. Začetkoma Dragi ni bilo dosti za Lizikino družbo, — a vendar je postajala zveza od dne do dne tesnejša. Kmalu je bila Draga več pri Pogorelčevih, kakor doma; ž njimi je hodila na izlete, — veselice, sokolske slavnosti in druge zabave. Lešnikovi so bili narodnjaki strogo katoliškega mišljenja; podpirali so torej le katoliško-narodna podjetja. Le s težkim srcem so torej privolili, da občeje nepokvarjena hčerka v tako izrecno liberalnih krogih. Tolažili so se le s tem, da bo zaroka s pridnim, pobožnim Jankom storila vsemu konec. A žalibože prišlo je drugače.

Pogorelčevi so imeli sina Radovana, ki bi imel prevzeti pozneje trgovino; šlo jim je osobito za to, da se priženi bogata nevesta, da na ta način izboljšajo svoje obupno slabe gmočne razmere. Radovan je bil zelo zal, — a lahkomišljen, — naravno že pokvarjen mladenič; delal se je pa sedaj pridnega in miroljubnega — samo da doseže svoj namen, — namreč zaroko z lepo, bogato Drago. — Kako žalostno iznenadeni so bili Lešnikovi, ko jim nekaj dni pred božičem reče Draga, da ne more vzeti Janka v zakon, ker ga ne ljubi, ter da se je zaročila s Pogorelčevim Radovanom. Vse prošnje, vsa svarila, vse zastonj. Zaslupljena deklica ni nehala prositi, dokler se stariši niso udali. Draga je dobila izdatno doto — in v predpustu je bila poroka. — Še tisto leto so umrli Pogorelčevi stariši, Lizika pa se je omožila z nekim gledališčnim igralcem v Gradu; v kratkem je bil mladi par sam na Pogorelčevem domu. Radovan pa je slabo gospodaril; lenaril je, popival po krémah, hodil po raznih veselicah in na lov, — le doma je bil malokdaj. Ni čuda torej, da je prišlo tako hitro do poloma.

Lešnikovi so še enkrat pomagali, — kupili hčerki novo trgovino v bližnjem mestu, — a tudi tu ni bilo obstanka. Nekega dne se je razglasila vest, da sta mlada Pogorelčeva — zapustivši mnogo dolga — jo potegnili v Ameriko.

Žalostni Lešnikovi stariši odsihdob niso dobili več poročila od svoje hčerke. — Minulo je od tega dogodka 10 let. Lešnikovi so še vedno bivali na starem domu; oče je s pomočjo pridnega zvestega Janka izvrševal svojo obrt; v medsebojnem miru in v složnosti so živeli; le misel na nesrečno Minko, o kateri niso čisto nič izvedeli, grenilo je tem dobrim ljudem življenje. — Nekaj tednov pred Božičem istega leta moral se je Janko podati radi neke zapuščine v Trst, kjer je bil doma. Nekega popoldneva po dovršenih opravkih se je Janko izprehajal ob morskem obrežju ter si s zanimanjem ogledoval živahen promet na luki. Velike ladje so se ponosno zibale na morsk gladini; ena izmed teh je menda ravnokar došla iz daljnih krajev; videlo se je namreč, prihajati iz nje po mnogobrojnih čolniških popotnike na suho. S zanimanjem je sledil Janko temu prizoru. Že se je bližalo izkrcanje svojemu koncu; Janko se je rav-

no zopet hotel vrniti v mesto, ko zagleda v zadnjem prihajajočem čolniku še precej mlado, a zelo blede in revno opravljeno ženo z morda osemletno deklico. Na licu te žene se ni bralo samo pomanjkanje in bolezen, temveč še v večji meri neko dušno bol. — Še en pogled na tujko; Janko obstane in nehote vzklikne: „Moj Bog, Draga!“ Komaj jo je bil spoznal, pa je tudi vedel, kaj mu je storiti. Plaho se je ozirala žena, ko je stopila iz čolna, bridko se je razjokala. Janko, ki je sledil Dragi in hčerki, čul je, kako tolaži deklica svojo mater z ginljivimi besedami: „Ljubba mamica, ne jokajte; saj smo v varstvu Marijinem, in ona ne zapusti svojih; vem, da tudi brez denarnih sredstev srečno prideve do cilja.“ V tem hipu pristopi Janko ter reče: „Marija bo pomagala! Draga, ali me več ne poznaš? Dovolj, da vaju popeljem k očetu in materi.“ — Vsled prevelikega iznenadenja je prišla zelo slaba Draga skoraj ob zavest; a imela je krepko podporo na Janku in hčerki Marici. Kmalu je bil voz na mestu. Janko je izročil mater in hčerko znani rodbini, kjer se jima je izvrstno streglo. Le nekaj dni, in Draga je bila tako okrevala, da so se že na predbožični dan podali vsi skupaj na pot proti domu; na sveti večer je bil namenjen prihod. — Stariši o vsem tem niso ničesar slutili; tem večje je bilo iznenadenje in veselje, ko jim — po božji dobroti — kot božičnica je takorekoč znova bila zopet podarjena preljubljena hčerka. Ginjivega prizora svidenja in združenja popisati mi ni mogoče; vsako dobro čuteče srce si bo to lahko predstavljalo. Omenjam le tu, da je bila Draga v Ameriki — kmalu po rojstvu hčerke Marice — od svojega moža zapuščena; dobila je k sreči mesto prodajalke v večji trgovini; od svojega zaslužka je preživela sebe in otroka, in še devala vsak teden majhno svotico na stran, da si tako kakor hitro mogoče prihrani potreben denar za vozno v Evropo. Pisati ni hotela domov; namenila je sama priti, da prosi užaljene stariše odpuščanja. — Pogorelčev Radovan bil pa je — kratko po ločitvi od žene, v neki gostilni pri pretepu tako ranjen, da je čez nekaj dni v bolnišnici umrl; v zadnjih trenutkih svojega življenja skesal se je svojega ravnanja; poslal je po Drago, prosil jo odpuščanja ter se po krščansko spravil s svojim Bogom; ta sprava — to spreobrnjenje je bilo Dragi v veliko tolažbo. — K sklepu le še toliko, da je Janko po Veliki noči prevzel od očeta Lešnika obrt in se poročil z Drago, ki je sedaj po vseh bridkih izkušnjah šele vživala pravo srečo v krogu svojih dragih.

Cerkvene zadeve.

Odlikovanje. Cesar je podelil vlč. g. Francu Zdolšek, župniku pri Sv. Juriju ob Taboru, zlati zaslužni križec s krono.

Osebnosti. Č. g. Janez Toman, župnik na Hajdinu pri Ptuj, je stopil v začasni pokoj. — V našem mestu se je naselil č. g. Jožef Feguš, umirovljeni duhovnik sekovske škofije, doma od Sv. Marjete niže Ptuja. — Provizor v Spodnji Kungoti je č. g. Anton Kcciner.

Zalec. Pri nas se bo obhajal sv. misijon od 11. do 19. decembra, to je od 3. do 4. adventne nedelje pod vodstvom oo. jezuitov iz Ljubljane.

Praznik „Oznanenja Marijinega“ bo leta 1910. na veliki petek. Začetek in konec odrešenja. To ni bilo od 1429. leta. Takrat so imenovali ta praznik „veliki praznik“. Minolo je 481 let, odkar ni bil ta praznik na veliki petek. Ker pa se veliki petek ne more odložiti, bo se obhajal praznik „Oznanenja Marijinega“ na beli ponedeljek 4. aprila, kakor je kongregacija sv. obredov v Rimu določila.

Razno blago.

Kdo je prvi preletel preliv La Manche? Zgodovina zrakoplovstva nam dokazuje, da je 7. januarja l. 1785. neki Blanchard s svojim zrakoplovom prvi preletel preliv La Manche. To potovanje je trajalo dve uri 45 minut. Isto leto je poizkusil Pilater de Rosier, prvi človek, ki se je dvignil z zrakoplovom v zrak leta 1783., isto vožnjo čez omenjeni preliv. Njegov zrakoplov pa se je v višini 1600 čevljev užgal in Rosier ter njegov spremljevalec Romain sta našla smrt v morskimi valovi. Torej ni preletel Blieriot prvi preliva La Manche, ampak Blanchard. Prvi je rabil samo 35 minut za svoj polet, drugi pa 165 minut.

Lista uredništva.

Onim gospodom čopisnikom, ki svojih proizvodov zabavne vsebine še niso posli tiskav, naznansjamo, da smo jih morali odlagati vsled pomanjkanja prostora in da jih izročimo novemu uredništvu na razpolago, kar je porabnega. Iskrene mladeniške pozdrave!

Brzojav!

Cenjeni čitatelji tega mnogo čitanega lista se opozarjajo na priloženostne nakupe pri podpisani trdki; garantirano solidno dobro blago, izvirajoče iz konkurenčnih mas, valed tega tako po ceni. Kar ne ugaja, se takoj brez zadržka izmenja.

Za gospode: Cene v kronah.

Jäger srajce, dvojna prasa, preje 70, z'aj 110, iste s kožuho-
futom preje 220, zdaj 150 Dobro Jägerove spodnje hlače, komplet
velike, s kožuho- futom preje 220, zdaj 150. Dobro štrikane je-
senske zokne (nogavice) preje — 60, zdaj — 45. G-ke zokne iz ovčje
voljne preje 170, zdaj 110 Lepe srajce za štrikanje brez ali z ovrat-
nikom, čisto bele ali s barvanimi prasi, preje 380, zdaj 250 Krasne
turistovske srajce iz flanela, preje 250, zdaj 170; še boljše preje 290,
zdaj 220. Moderni ovratniki (kr-ge) za gospode preje — 40, zdaj
— 26. Ljubke šidane kravate ali mašne, svetle ali temne, preje — 90,
zdaj — 50. Štrikani moški telovniki preje 390, zdaj 270, še boljše
preje 650, zdaj 450 Elastične naramnice, preje 180, zdaj — 70; še
boljše preje 170, zdaj 110 Henry čevlje z debelim podplatom iz špa-
ge, preje 190, zdaj 130. Krasni vremenski plašči iz kamelove dlake,
preje 190, zdaj 125. Dobro kšfort srajce, komplet velike, preje 195,
zdaj 135; še boljše preje 290, zdaj 195. Lepe športne čepice, preje
180, zdaj — 70. Barvani žepni robci, prej 190 pol tucata, zdaj 110
pol tucata Dobro vreče (Rucksack), ružave ali zelene, preje 380, zdaj
190 Dobro g-adi ali barhantove spodnje hlače, bele ali barvane, preje
190, zdaj 120; še boljše preje 220, zdaj 158

Za gospe: Cene v kronah:

Dobre štrapsne srajce iz tirolskega platna s špicami, preje 195,
zdaj 135, iste iz Kaiser-platna s šikanim zat-tnom preje 220, zdaj
140. Flanelne srajce, zelo praktična noša, preje 230, zdaj 150. Iste
s dolgimi rokavi, preje 270, zdaj 190 Krasni volneni žosi, vse barve
in navedene velikosti I., preje 120, zdaj 85. Lepe jesenske bluže
I., preje 280, zdaj 180. II., preje 320, prej 280, III., preje 450,
zdaj 280. Nežni pasi za dame, preje 140, zdaj — 90; čisto fini preje
290, zdaj 140. Najnovejši ref rm predpasniki, preje 290, zdaj 170;
Široki, dobri gospodinjaki predpasniki, d bri plavi druk, preje 150,
zdaj 90. Široki dobri klot predpasniki, preje 360, zdaj 270 Krasne
lelene medvedne garniture spodnjih hlač in kril, preje 590, zdaj 310.
Lepe klot-spodnja-krila, preje 90, zdaj 55. Močne jesenske noga-
vice, preje — 80 zdaj — 50, še boljše, preje 110 zdaj — 70. Krasni
ludni za obleko, vse barve, 12 cm širok, preje 220, zdaj 145. Lepi
št fi za obleko, preje 240, zdaj 195, vse ednobarvne barve. Nižni bar-
hentti za obleko, preje — 70, zdaj — 50. Zmetni barhentti, preje 115,
zdaj — 78. Krasni kšmir robci na glavo, preje 270, zdaj 150 Gorki
šali — a glavo, vse barve, preje 270, zdaj 150; še boljše, preje 380,
zdaj 240. Gorki domači čevlji, preje 190, zdaj 118 z debelim pod-
platom iz špaga. Nežni šotski voljni štofi, preje 190, zdaj — 98
120 cm široki. Kompletne velike barheat hlače, preje 240, zdaj 150,

Za dom: Cene v kronah.

Lepi zastori, 100 cm široki, preje — 90, sedaj — 45; še boljše
preje 140, zdaj — 65 Štofasti zastori, bordo ali zeleni, 2 krili, preje
380, zdaj 220. Dobri tepihi za hoditi, preje — 90, zdaj — 60; še
boljši preje 140, zdaj — 95. Dobro trikot platno, preje — 60, zdaj
— 45. M-čao kmetsko platno, preje — 80, zdaj — 60. Močno platno
za ruže, cela širok-ost, preje 140, zdaj — 98; še boljše, preje 180,
zdaj 130. D bri oksfordi za srajce, preje — 60, 'daj — 45; še boljše
preje — 90, zdaj — 60 Flanelaste odeje za posteli, preje 380, zdaj
270 Odšepane odeje, rdeče ali barvane, futrane z dobro voljno, preje
650, zdaj 450; največje, preje 800, zdaj 550 Gotove rjnhe brez ši-
vanja, preje 290, zdaj 190; čisto težke, preje 360 zdaj 260. Lepo
romburško platno preje — 85 zdaj 55. Krasni plavi druk z židanim svitom,
preje — 80, zdaj — 50 Dobri tkalni čej, ednostavno širok, preje — 60,
zdaj — 44, cela širokost za tubent preje 180 zdaj — 90 Lepo rož-
nate odeje iz "viki"-platna 115x70, preje — 90, zdaj 170. Krasne bu-
ret garniture, 2 odeje za postelj, 1 za mizo, bordo ali zelena, preje
180, zdaj 90. Blavo platno za predpasnike, dvojne niti, preje — 90,
zdaj — 65. Velike tašne za predpasnike, dvojne niti, preje — 90, zdaj
— 65. Velike tašne za nakupovanje, okrogli držaj preje 170, zdaj
100. Gotove glavne blazine iz čistega p rja, dobro napolnjene, preje
700, zdaj 400. Ista tubent preje 180, zdaj 200. Lepi beli žepni
robci z barvanim atlasovim robom, pol tucata preje 170, zdaj 100.
Dobre štrapsne "hantle" (Haadtuch), preje — 60, zdaj — 35. "Le b-
und Seelboser" s kožuho- futom I velik-ost — 50 s — 10 vedno
višjo ceno. Nežne barhentove obleke I velikost 180 s — 10 v dno
večjo ceno Šaje-ske hlačice, imitacija unja zdaj 270 Največje rož-
na'o milo vse dišave, pol tucata zdaj — 72. Barvani perilni flaneli
preje — 75, zdaj — 45 Težko tirolsko platno, grobe niti, 190 cm ši-
rko, preje 220 zdaj 150.

„KAUFHAUS zur SÜDBAHN“ GRADEG, Annenstrasse 68/9.

Vkljub tem tako nizkim cenam dobi vsak kupec, ki naroči čez
100—, praktični dodatek zastonj; čez 200— se pošilja poštino prosto
po povzetju. Kar ne dopade, se brez zadržka izmenja. — Prosi se za
natančni jasni naslov. 52

C. kr. zapr. cenitelj

Mih. Ilgerja sin

Maribor, samo Poštna ulica št. 1

Ustanovljeno l. 1860.

Priporoč: zaročne in poročne prstane,
brilantne prstane, zlate verižice za gospode
in dame, Šafhausenske, Železniške, Omega
in precizijske ure.

Gramofone od 12 do 40 kron.

Kupujem srebro in zlatino 45

Dobro! Po ceni!

Nikelasta remont-ura K 250
Amerik. roskopf-ura . . . 3—
Švicarska roskopf-ura . . . 4—
Z dvojnimi plaščem . . . 6—
Pristno srebro . . . 7—
Original omega ure . . . 18—
Ura na nihalo 70 cm . . . 7—
Z budilnikom in bijalom . . . 10—
— godbenim . . . 14—
Schwarzw. kukuk ura . . . 5—
Budiljka, niklasta . . . 2—
v stolpiču z
zvoncekom . . . 5—
3 leta jamstva. Zamena ali de-
nar nazaj. Pošilja po povzetju
MAKS BÖHNEL
DUNAJ IV.,
Margaretenstrasse 27/105,
urur, sodn. zaprežen cenilec.
Osnovano 1840.
Zahtevajte moj velik cenik s
5000 podobami, ki se vsakemu,
ne da bi se ga sililo k nakupu
zastonj pošlje. 50

Velik cenik zastonj.

Železniška-roskopf ura

patent K5—
jamstvo 3 leta
drugače denar nazaj.
Ura ima 8 kamnov,
lepo email števič-
nico, gre 32 ur,
pristen niklast o-
krov, ki ostane bel,
z drugim okrovom
prot prahu, se jam-
či, da gre do pol
minute natančno.
Pristne srebrne ure . . . K 650
S 3 srebrnimi plašči . . . 950
Srebrne-tula ure z dvo-
jnimi plaščem . . . 13—
Zlate damske ure . . . 19—
Srebrne verižice . . . 2—
Štenska ura . . . 2—

Največji cenik zastonj.

A. KIFFMANN,
največja tovarna ur, zaloga, eks-
port MARIBOR M 1.

Ponujam goveje meso. zadnje
pljučne pečenke ostanek, govejo
in ledvično pečenko, prve vrste
telečje meso, 5 kg jerbašček fran-
ko po povzetju 5 kron. Postrežba
zelo natančna. Priznalna pisma na
v pregled. S. Fleischer, Tarnov,
Ring 15, Avstrija. 58

Zahtevajte

zastonj da se Vam pošlje ilustrovani
cenik z nad 200 slikami.

- Št. 0. Nikelasta ali jeklena re-
montoir-ura 30 ur tekoča K 350
Roskopf . . . 5—
Št. 2. Nikel-anker-remontoir (re-
gulator) . . . 8—
Srebrna . . . 12—
Srebrna s tremi pokrovi . . . 8—
Št. 24. Nikel-anker-remontoir „Tu-
la“ s tremi močnimi srebr-
nimi pokrovi . . . 8—
Št. 34. Srebrna damska rem-ura . . . 8—
Št. 11. Srebrna remontoir-ura za
gospode . . . 650
Št. 18. Srebrna anker ura, 15 kam-
nov . . . 10—
Ista z dvojnimi pokrovom . . . 1210
Št. 102. Budilka z dnevnikom . . . 8—
Št. 107. Kuhinjska ura . . . 840

Garancija več let.

Blago, ki ne ugaja, vzame se proti
polni svoti nazaj.

Izvršujejo se tudi vsa v to stroko spadajoča popravila na-
:: :: :: :: tančno, vestno in jako ceno. :: :: :: ::

x Th. Fehrenbach, x

34 Največja tovarniška zaloga ur
Maribor, Gosposka ul. 26. :: Filialka, Dravska ul. 2.

Izvrstni molitveniki

SO:

Herg. Venec pobožnih molitev in
sv. pesmi . . . K 350
Rozman, Dekliške bukvice . . . 3—
Venec svetih pesmi . . . 2—
Prijatelj otroški . . . 40
Sv. Opravilo . . . 135

Vsi ti molitveniki se dobijo
tudi v zlati obrezi in stanejo
potem okoli 50 vinarjev več.
Poština znaša 20—30 vin.
za 1 knjigo.

Trgovina tiskarne sv. Cirila
v Mariboru.